

Matka myrskyssä

Ap.t. 27:1-44

1. Kun oli päätetty, että me purjehtisimme Italiaan, Paavali ja muutamat muut vangit luovutettiin Juliuksen, keisarillisen joukko-osaston sadanpäällikön, haltuun.

2. Astuimme adramyttionilaiseen laivaan, jonka oli määrä purjehtia Aasian rannikko-paikkakuntien kautta, ja lähdimme merelle. Seurassamme oli makedonialainen Aristarkos Tessalonikasta.

3. Seuraavana päivänä saavuimme Siidoniin. Julius kohteli Paavalia ystävällisesti ja salli hänen mennä ystävien luo saamaan hoitoa.

4. Lähdettyämme sieltä merelle purjehdimme vastatuulen takia Kyproksen suojaan,

5. ja avomerta purjehtien sivuutimme Kilikian ja Pamfylian ja saavuimme Lykian Myraan.

6. Siellä sadanpäällikkö huomasi aleksandrialaisen laivan, joka oli matkalla Italiaan, ja siirsi meidät siihen.

7. Monta päivää purjehdimme hitaasti ja pääsimme hädin tuskin Knidoksen kohdalle. Kun tuulen takia emme voineet pitää kurssia, purjehdimme Salmonen ohi Kreetan suojaan.

8. Purjehdittuamme vaivoin läheltä sen rantaan saavuimme erääseen paikkaan, jonka nimi oli Hyvätsatamat ja jonka lähellä oli Lasaian kaupunki.

9. Aikaa oli kulunut paljon, ja purjehtiminen oli vaarallista, sillä paastopäiväkin oli jo ohi. Niinpä Paavali varoitti toisia:

10. "Miehet, minä huomaan, että purjehtiminen käy vaivalloiseksi ja vaaralliseksi, ei ainoastaan lastille ja laivalle vaan myös meidän hengellemme."

11. Sadanpäällikkö uskoi kuitenkin enemmän perämiestä ja laivan omistajaa kuin sitä, mitä Paavali sanoi.

12. Kun satama ei soveltunut talvehtimiseen, useimmat olivat sitä mieltä, että heidän oli lähdettävä sieltä, jotta päästäisiin ehkä talveksi Foiniksiin, Kreetan satamaan, joka antaa lounaaseen ja luoteeseen päin.

13. Kun etelätuuli alkoi hiljaksen puhaltaa, he luulivat suunnitelmansa onnistuvan,

nostivat ankkurin ja purjehtivat aivan läheltä Kreetaa.

14. Mutta ennen pitkää saaren yli syöksyi raju tuuli, niin sanottu koillismyrsky.

15. Kun laiva ryöstäytyi sen mukaan eikä voinut nousta vastatuuleen, me annoimme periksi ja jouduimme tuuliajolle.

16. Päästyämme pienen Kauda-nimisen saaren suojaan saimme hädin tuskin laiva-veneiden hallintaamme.

17. Vedettyään sen ylös miehet ryhtyivät varotoimiin ja sitoivat laivan ympäri köysiä. Koska he pelkäsivät ajautuvansa Syrtteihin, he laskivat ajoankkurin ja olivat näin tuuliajolla.

18. Kun myrsky ahdisti meitä ankarasti, he heittivät seuraavana päivänä lastia mereen.

19. Kolmantena päivänä he omin käsin viskasivat mereen laivan kaluston.

20. Moneen päivään ei näkynyt aurinkoa eikä tähtiä, ja kun kova myrskykin painoi päälle, meiltä katosi lopulta kaikki toivo pelastumisesta.

21. Kun oli oltu kauan syömättä, Paavali astui joukon keskelle ja sanoi: "Miehet, teidän olisi pitänyt kuunnella minua eikä lähteä Kreetasta. Silloin olisitte välttyneet tästä vaivasta ja vahingosta.

22. Mutta nyt kehotan teitä olemaan rohkealla mielellä, sillä yksikään teistä ei menetä henkeään, ainoastaan laiva uppoaa.

23. Tänä yönä näet vieressäni seisoi sen Jumalan enkeli, jonka oma minä olen ja jota minä myös palvelen.

24. Hän sanoi: 'Älä pelkää, Paavali. Sinun on mentävä keisarin eteen, ja Jumala on lahjoittanut sinulle kaikki, jotka purjehtivat kanssasi.'

25. Olkaa siis rohkealla mielellä, miehet! Minulla on sellainen usko Jumalaan, että tapahtuu niin kuin minulle on puhuttu.

26. Mutta jollekin saarelle meidän täytyy ajautua."

27. Oli jo neljästoista yö ajalehtiessamme Adrianmerellä, kun merimiehistä alkoi keskiyön aikaan tuntua, että lähestyttiin maata.

28. He luotasivat ja havaitsivat syvyydeksi kaksikymmentä sylvä. Vähän matkaa edettyämme he taas luotasivat ja havaitsivat syvyyden olevan viisitoista sylvä.

29. Pelätessään meidän ajautuvan karille he laskivat laivan perästä neljä ankkuria ja odottivat ikävöiden päivän valkenemista.

30. Merimiehet yrittivät paeta laivasta ja laskivat laivaveneen mereen sen tekosyyin varjolla, että aikoivat muka laskea keulasta ankkureita.

31. Mutta Paavali sanoi sadanpäällikölle ja sotilaille: "Jos nuo eivät pysy laivassa, te ette voi pelastua."

32. Silloin sotilaat hakkasivat poikki veneen köydet ja päästivät sen menemään.

33. Vähän ennen päivän valkenemista Paavali kehotti kaikkia syömään sanoen: "Tänään on jo neljästoista päivä, kun olette odottaneet ja olleet syömättä ettekä ole ottaneet mitään suuhunne.

34. Siksi kehotan teitä syömään, sillä se on tarpeen pelastuaksenne. Ei kenenkään teidän päästänne katoa hiuskarvaakaan."

35. Tämän sanottuaan hän otti leivän, kiitti Jumalaa kaikkien nähden, mursi leivän ja rupesi syömään.

36. Silloin kaikki tulivat rohkealle mielelle ja alkoivat syödä.

37. Meitä oli laivassa kaikkiaan kaksisataa-seitsemänkymmentäkuusi henkeä.

38. Syötyään kylliksi merimiehet kevensivät laivaa heittämällä viljan mereen.

39. Aamun valjettua he eivät tunteneet edessä olevaa maata mutta huomasivat lahden, jossa oli sopiva ranta. Sinne, jos mahdollista, he päättivät ohjata laivan.

40. He päästivät ankkuriköydet irti ja jättivät ankkurit mereen. Samalla he irrottivat peräsinairojen köydet, nostivat keulapurjeen tuuleen ja ohjasivat rantaa kohti.

41. He ajautuivat kuitenkin riutalle ja antoivat laivan törmätä siihen. Keula juuttui kiinni ja pysyi paikoillaan, mutta perä alkoi hajota aaltojen voimasta.

42. Silloin sotilaat aikoivat tappaa vangit, ettei kukaan pääsisi uimalla pakoon.

43. Mutta sadanpäällikkö tahtoi pelastaa Paavalin ja esti heidän aikeensa. Hän käski uimataitoisten hypätä ensimmäisinä veteen ja uida rantaan

44. ja sitten muiden, ketkä lautojen, ketkä laivankappaleiden varassa. Näin kaikki pelastuivat maihin.

Elämä kriisistä toiseen

Kukaan ihminen ei voi välttää joutumista elämässään myrskyihin. Jos joku sattuisi selviämään ikään kuin koko elämänsä tyynessä kulkien, lopullinen myrsky hänelläkin on edessä, kun hänenkin on kuljettava yli kuoleman virran. Uskova kristittykään ei ole mitenkään poikkeus. Hän voi joutua aivan kirjaimellisesti myrskyn kouriin niin kuin Jeesuksen opetuslapset aikanaan Galilean järvellä tai niin kuin Paavali tekstisämme. Lisäksi häntä voivat kohdata monet muunlaisetkin myrskyt ja elämän kriisit. Paavali luettelee 2. Korinttilaiskirjeessä kokemiaan muita myrskyjä tähän tapaan:

Kaikessa me osoitamme olevamme Jumalan palvelijoita: suuressa kärsivällisyydessä, vaivoissa, hädässä ja ahdistuksissa, ruoskittaessa, vankiloissa ja mellakoissa, vaivannäössä, valvomisessa ja paastoissa, puhtaudessa ja tiedossa, pitkämielisyydessä ja ystävällisyydessä, Pyhässä Hengessä, vilpittömässä rakkaudessa, totuuden sanassa ja Jumalan voimassa, vanhurskauden aseet oikeassa ja vasemmassa kädessä, kunniaissa ja häpeässä, pahassa maineessa ja hyvässä, villitsijöinä ja kuitenkin totta puhuvina, tuntemattomina ja kuitenkin hyvin tunnettuina, kuolemaisilamme mutta kuitenkin elävinä, kuritettuina emmekä kuitenkaan tapettuina, murheellisina mutta aina iloisina, köyhinä ja kuitenkin monia rikkaiksi tekevinä, mitään omistamatta ja kuitenkin omistaen kaiken. (6:4-10) Tuon kaiken lisäksi Paavali oli takanaan kaksi vuotta vankeutta ja edessään toinen mokoma kotiaarestissa ennen, kuin hän joutui kovennettuun vankeuteen keisarillisen joukko-osaston kynsissä. Lopulta hän joutui keisari Neron eteen tuomittavaksi.

Elämämme on jatkuvaa matkaa kriisistä toiseen. Välillä on tosin tasaisempiakin aikoja. Voi olla, että olet juuri nyt ahdistavassa elämänvaiheessa. Ellet ole, niin kuitenkin muistat oikein hyvin edelliset ongelmasi. Jokainen niitä kokee, mutta läheskään kaikki eivät ymmärrä, mistä niissä on kysymys.

Kriisi, kun huono tilanne pahenee

Ihminen kestää yllättävän hyvin hiertäviä ongelmia, niin kauan kuin on toivoa, että tilanne tulevaisuudessa paranee. Mutta kun asiat kääntyvät huonoista vielä huonomiksi joudut kriisiin. Koet ärtymystä, hämmennystä, stressiä, tasapainosi järkkyy ja sinut pakotetaan kohtaamaan vaikeutesi ja vastaamaan sen esiin nostamaan haasteeseen raskaan paineen alaisena.

Esimerkkejä kriiseistä voisi luetella loputtomasti, mutta tässä muutama:

1. Lapsesi kuolee rattijuopon yliajamana.
2. Puolisosi jättää sinut.
3. Menetät työsi.
4. Sinua syytetään perusteettomasti varkaudesta.
5. Ajat kolarin.
6. Talosi palaa poroksi.
7. Naimaton tyttäresi tulee raskaaksi.
8. Poikasi pidätetään huumeiden käytöstä.
9. Äitisi, joka ei usko Jeesukseen, kuolee.
10. Menetät kaiken, minkä olit sijoittanut osakkeisiin.
11. Talosi joutuu veden valtaan.
12. Joudut syviin erimielisyyksiin seurakuntasi pastorin kanssa.
13. Sinua painostetaan vaihtamaan työpaikkaa.
14. Et saa taloasi myydyksi.
15. Lääkäri toteaa, että sinulla on syöpä.
16. Joudut opettajasi epäsuosioon.
17. Tärkeä anomuksesi hylätään. Jne...

Ongelmiasi voivat johtua kokonaan sinusta riippumattomista tekijöistä, mutta voivat johtua osaksi tai kokonaan myös sinun omista synneistäsi.

Miten vaikeuksia sitten pitäisi käsitellä, niin ettei tarvitsisi jäädä miksi -kysymysten kehään, katkeroitua tai romahtaa? Meidän on päästävä ymmärtämään, mistä vaikeuksissa on kysymys ja mikä oikea tapa käsitellä niitä. Lisäksi meidän on myös opittava varautumaan tuleviin vaikeuksiin oikein - mikä ei tarkoita väärää huolehtimista ja pelon valtaan jäämistä.

Kriisien syy

Uskova kristitty ja maailman ihminen joutuvat molemmat kokemaan elämässään moninaisia vaikeuksia ja kriisejä. Uskoon tulo voi joitakin ongelmia poistaa, mutta tuo myös sellaisia, joita maailma ei joudu kokemaan - syrjintää ja vainoa uskon tähden. Mutta uskovan ja maailmanihmisen välillä on ratkaiseva ero siinä, miten he käsittelevät näitä kohtaamiaan kriisejä. Uskova tietää, miksi Jumalan hyväksi luomaan maailmaan tuli kaikkinaista ahdistusta. Viime kädessä kaiken syynä on Adamin synni, syntiinlankeemus. Siksi uskova tietää, että hänellä on ja tulee jatkossakin olemaan ongelmia suhteessaan Jumalaan, toisiin ihmisiin ja ympäröivään maailmaan.

Lisäksi me syntisinä aiheutamme lisää vaikeuksia niin itsellemme kuin toisillekin ihmisille. Ahdistus ja kriisit ovat jatkuva muistutus synnistä ja sen tuomasta kirouksesta.

Uskova kristitty on kuitenkin ihminen, jonka synnit ovat anteeksi annetut. Jeesuksen ristin uhrin ja ylösnousemuksen tähden hän tietää, että mitä muuta kriisiä, ahdistusta ja vaikeutta hänen elämäänsä tullee, hän on pelastettu kadotuksesta - viimeisestä, ikuisesta ja pahimmasta tuskasta. *"Ei ole mitään kadotustuomiota niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa."* (Room. 8:1)

Toiseksi uskova on saanut Pyhän Hengen ja siksi kyvyn ymmärtää ja käsitellä ongelmia tavalla, johon epäuskoinen ei kykene, sikäli kuin uskova toimii Jumalan tahdomalla tavalla. Hän tietää, että missään elämänsä kriisissä hän ei ole yksin. Herra itse on aina, kaiken aikaa ja joka paikassa hänen kanssaan.

Kriisien oikea käsittely

Uskovan on mahdollista käsitellä kohtaamansa vaikeudet menestyksellisesti. Menestys ei kuitenkaan tarkoita, että hän voisi vaikeutensa välttää tai poistaa ne elämästään, vaan sitä, että niiden kautta pääsee tapahtumaan Jumalan tahto ja suunnitelma hänen elämässään. Uskova tietää, että *"tie Jumalan valtakuntaan kulkee monen ahdistuksen kautta"*. Se ei tietenkään tarkoita, että tie pelastukseen ja Jumalan lapseuteen kulkisi monien ahdistusten kautta: Pelastumiseen riittää, että tunnustat syntisi Jeesukselle ja omistat uskossa anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän Hänen Golgatan uhrinsa ja ylösnousemuksensa perusteella. "Jumalan valtakunta" tarkoittaa laajemmin Jumalan hallintavaltaa meidän elämässämme Hänen totuutensa ja armonsa vaikutuksesta. Monet ahdistukset ovat niitä "kahvoja", joilla Jumalan totuus ja armo saavat tarttumapinnan uskovan sydämessä ja lopputuloksena hän tekee entistä kokosydämisemmin ja suuremmalla ilolla Jumalan tahdon.

Virkestystä Herran omien keskellä (27:1–3)

Paavalin merimatka kohti Roomaa kertoo jotain siitä, miten uskova voi käsitellä kohtaamiaan myrskyjä. Paavali tiesi, että myrskyn keskellä Herra Jeesus oli hänen kanssaan. Hän tiesi myös sen, että myrskyyn joutuminen tapahtui sen Jumalan ilmoittaman suunnitelman puitteissa, jota pitkin hän oli kaiken aikaa kulkemassa.

Merimatka kesti kaikkiaan noin kuusi kuukautta. Paavali lähti Kesareasta elokuussa vuonna 60 ja saapui Roomaan seuraavan vuoden maaliskuun alussa. Hänellä oli matkaseuranaan Aristarkos ja Luukas, joiden palvelut ja rakkaus olivat hänelle korvaamattomat. Ensimmäinen pysähdyspaikka Sidonissa tarjosi Paavalille mahdollisuuden saada hoitoa uskonystävien luona. Herra valmisti hänelle pienen virkistys hetken ennen myrskyn nousua.

Elämän myrskyissä meille on tärkeää säilyttää läheinen yhteys veljiin ja sisariin Kristuksessa. Paavalille Aristarkuksen ja Luukkaan seura merkitsi sitä, että seurakunta Kristuksen ruumis oli myös hänen mukanaan. Herra lupaa: *"Missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskellään."* (Matt. 18:20) Meillä on suuri vaara vetäytyä pois seurakunnan yhteydestä silloin, kun kriisi kohtaa elämäämme. Pelkäämme ehkä leimaantuvamme jollain ikävällä tavalla tai koemme eritystä huonoutta muiden rinnalla tai pelkoa, ettei kriisiämme ymmärretä. Mutta aidossa seurakuntayhteydessä koko seurakunta on samassa myrskyssä sen yhden

jäsenen kanssa. Siksi juuri myrskyn silmässä meidän tulee hakeutua veljien ja sisarten yhteyteen. Niin tyynessä kuin myrskyssä Herran kansa on kutsuttu kulkemaan yhdessä.

Matkalle lähtiessä Paavali ei suinkaan ollut kahden vuoden vankeuden jälkeen huipukunnossa, mutta Herra järjesti hänelle pienen suvantopaikan Sidonissa. Hän sai hoitoa ja uusia voimia. Usein se, että me saamme viettää virkistäviä ja hyviä päiviä Herran kanssa onkin juuri sitä varten, että meitä varustetaan seuraavaan kriisiin ja vaikeuteen vaelluksessamme. Silti meidän ei tarvitse pelkäämään tulevia myrskyjä, sillä juuri niissä matka etenee kohti päämäärää.

Kohti Roomaa

Paavalin sydän paloi halusta viedä evankeliumi kaikkialle maailmaan. Ennen Efeoksen mellakkaa hän sanoi: *"Minun on mentävä myös Rooma."* (19:21) Rooma oli strateginen keskus koko valtakunnan saavuttamiseksi. Siksi sinne tuli perustaa lähetystoiminnan keskus. Eräänä yksinäisenä yönä Jerusalemissa Herra seisoi Paavalin luona ja sanoi: *"Sinun on todistettava minusta myös Roomassa."* (23:11) Kahta vuotta myöhemmin Festus sanoi hänelle: *"Menet keisarin eteen."* (25:12) Ja vihdoin vaarallisen ja vaikean merimatkan jälkeen Luukas kirjoitti: *"Näin me saavuimme Roomaan"* (28:14).

Rohkaisua tyhmyyksiä tehneille (27:4–26)

Purjehtiminen Välimerellä syysmyrskyjen aikaan oli erittäin vaarallista. Paavali varoitti häntä Roomaan kuljettamaan määrättyä Julius-nimistä upseeria, mutta tämä kuunteli enemmän laivan päällystää – asiantuntijoita. Kun sitten myrsky puhkesi ja laiva joutui tuuliajolle, Paavali muistutti varoituksestaan ja osoitti näin, missä todellinen "asiantuntemus" oli. Mutta heti sen jälkeen hän puhui matkustajille rohkaisun sanoja.

Kriisien keskellä meillä on vaara jäädä tuijottamaan sen hetkiseen käsillä olevaan vaikeuteen ja ahdistukseen ja siksi myös tehdä sellaisia ratkaisuja, jotka voivat viedä meidät pois Jumalan johdatuksesta. Meillä on selkeä päämäärä, johon Herra meitä kuljettaa vaikeuksien keskellä. Jos syystä tai toisesta menetämme näkyvistä taivaallisen päämäärämme ja tehtävämme täällä ajassa jakaa evankeliumin sanaa, Herra on valmis rohkaisemaan meitä.

Paavali sai Herralta viestin: *Jumalan enkeli, jonka oma minä olen ja jota minä myös palvelen sanoi: 'Älä pelkää, Paavali. Sinun on mentävä keisarin eteen, ja Jumala on lahjoittanut sinulle kaikki, jotka purjehtivat kanssasi.'* Kun myrskyssä inhimillisesti katsoen kaikkien oli vaarassa hukkuu, Herra muistutti Paavalia matkan päämäärästä. Mutta sen lisäksi Herra lupasi antaa Paavalille kaikki samassa laivassa mukana olleet. Se ei tarkoittanut vain sitä, että kaikki 276 laivassa matkustanutta pelastuivat hukkumiskuolemalta, vaan myös sitä, että Paavalin julistama sana saavutti myös heidän sydämensä. Evankeliumi eteni noiden ihmisten sydämiin juuri siksi, että Paavali oli myrskyssä heidän mukanaan ja Herra oli hänen kanssaan.

Herran sanan varassa

Rohkaisuun sisältyi myös Paavalin vakuutus siitä, mihin hänen oma rohkeutensa kaikissa tilanteissa perustui: *Olkaa siis rohkealla mielellä, miehet! Minulla on sellainen usko Jumalaan, että tapahtuu niin kuin minulle on puhuttu.* (25) Hänen elämän-

sä tapahtui Herran sanan varassa. Meidänkin tulee kaikissa kriiseissämme rohkeasti tarttua Herran sanan lupauksiin, tietenkin siihenkin, jota me mielellämme toistamme: *Me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa, niiden, jotka hän on suunnitelmansa mukaan kutsunut.* (Room. 8:28) Kriisissä ei välttämättä tunnu siltä, että nyt asiat ovat menossa parhaaseen suuntaan, mutta silti **tiedämme**, että niin on. Siksi meidän pitää kriiseissämme yrittää selvittää itsellemme, mitä hyvää Herra kaikella tällä on meille antamassa. Jos ja kun se alkaa selvitä, meidän on aktiivisesti lähdettävä myös osallistumaan Herran päämäärien toteutumiseen elämässämme. Meidät on kutsuttu Jumalan työtovereiksi kriiseissämmekin.

Tässä yhteydessä on syytä huomauttaa, että tuo suuri lupaus on ehdollinen. Se koskee vain niitä, jotka rakastavat Jumalaa ja jotka ovat Herran kutsumia. Epäuskaiselle eivät kriisit välttämättä tuo siunausta, elleivät he niiden keskellä taivu parannukseen ja käänny Herran puoleen pyytämään pelastusta. Pelastetut sen sijaan saavat aidosti odottaa, että jonain päivänä he saavat myös nähdä sen hyvän, mitä nykyinen kriisi tuo mukanaan.

Rohkeus ja varovaisuus (27:27–44)

Hylky ajelehti lähelle Maltan saarta. Kun Paavali huomasi, että miehistö aikoi paeta laivasta ja jättää matkustajat oman onnensa nojaan, hän tajusi vaaran ja puuttui asiaan. (27:30–32) Hän oli sanonut uskovansa, että Jumala vastaa sanastaan. Hän oli täysin varma, ettei mitään vahinkoa tapahtuisi hänelle ja muille matkustajille. Siitä huolimatta hän huolehti siitä, ettei miehistö päässyt pakenemaan. Hänen rohkeutensa ei ollut ristiriidassa varotoimenpiteiden kanssa. Hän kehotti kaksi viikkoa paastonneita matkustajia syömään. (27:32–36) Omalla esimerkillään hän rohkaisi muita matkustajia. Kaikki tämä kertoo, että hän käytti järkeään. Kun ihminen uskoo Herran sanan, Pyhä Henki terävöittää hänen järkensä ja pyhittää sen omaan käyttöönsä.

Merimatkan ihmissuhteet

Paavalin suhde Jumalaan ei rajoittunut hengellisen elämän alueelle vaan ulottui kaikkiin käytännön kysymyksiin asti. Siksi meidänkään ei pidä lokeroida elämäämme niin, että joitakin asioita käsittelemme hengellisinä ja toisia maallisina. Herra hallitsee kaikkea elämää ja siksi kaikki ns. maallinen on myös hengellistä. Paavalin esimerkki osoittaa, miten suhteemme ei-uskoviin on syvästi hengellinen asia. Paavali oli koko matkan ajan vanki. Häntä vartioi sadanpäämies Julius. Paavali pyrki rakentamaan luottamussuhteen myös vartijaansa voidakseen sitten johtaa hänetkin Jeesuksen luo. Aluksi luottamusta ei ollut eikä Julius ottanut korviinsa Paavalin neuvoa purjehtimisen suhteen. Mutta Paavalin käytös ja rohkaisut myrskyn keskellä muuttivat hänen asenteensa ja lopulta Julius esti vankien surmaamisen. Meillekin myrskyt voivat tarjota mahdollisuuksia löytää yhteys sellaisten kanssa, jotka kulkevat yhtä matkaa kanssamme noiden kriisien keskellä. Siksi on tavattoman tärkeää, ettemme kriiseissä käperry itsemme ympärille.

Jumala on vaikeuksissasi!

Paavali näki Jumalan vaikeuksissaan. Meidänkin tulee nähdä. Itsesääli, katkeroituminen ja valittelu sulkee Jumalan pois kuvasta. Oletko sairas, taloudellisessa puristuksessa jne. Jos olet, olet siksi, että Herra haluaa sinun olevan, missä olet. Tunusta Jumalan kaitseminen ja johdatus elämässäsi. Jumala hallitsee ja ylläpitää luo-

tujaan ja heidän ajatuksiaan, tekojaan ja kaikkea tapahtumista, niin että kaikki Hänen armolliset päämääränsä toteutuvat samalla, kun ihmiset ovat täysin vastuussa siitä, mitä he tekevät ja sanovat. Jumala toimii niissäkin asioissa, joita me nimitämme vaikeuksiksi. Me emme kyllä useimmiten silloin tiedä, mitä hyvää Herra kulloinkin on tekemässä, mutta jälkikäteen tulemme näkemään. Kaikella ahdistuksella on tarkoitus. Paavali tiesi sen ja siksi hän oppi myös iloitsemaan ja kiittämään ahdingoissa.

Kiittäminen ahdistuksissa ei kuitenkaan tarkoita sitä, että voisimme rukoilla: "Herra, tyttäreni teki juuri itsemurhan. Kiitos Herra!" Ei kiittäminen ole tunteiden tukahduttamista, sillä tunne-elämä on Herran meille antamaa. Kiittäminen on silti mahdollista läpi kyyneltenkin, koska usko näkee sen, mikä ei vielä näy: Herran tavoitteet ja päämäärät. Usko tarttuu Raamatun lupauksiin. Voimme kiittää siitä, mitä Herra on toteuttamassa ahdistuksemme kautta, vaikka emme vielä ymmärtäisikään, mitä Hän on tekemässä.

Jumala on tekemässä jotakin

Jumala pyrkii vaikeuksillasi tiettyyn päämäärään. Jumala on tekemässä jotakin. Vanhan Testamentin Joosefin veljet eivät tehneet mitään muuta kuin aitoa syntiä, kun he kateudessaan ja vihassaan myivät hänet Egyptiin orjaksi. Potifarín vaimolla ei ollut mitään muuta kuin himokkaita ja vihan täyttämiä ajatuksia, kun Joosef heitettiin tyrmään. Mutta kaikesta tästä Jumala teki ajallisen pelastuksen kansakunnalle ja hengellisen pelastuksen veljille - kun heidät johdettiin Jumalan edessä parannukseen.

Kun vaikeuksien tulos kehittyy riittävän pitkälle, et voi olla näkemättä sitä hyvää, mikä oli Jumalan tarkoitus. Monissa asioissa lopullinen ymmärrys tulee vasta kirkkaudessa, mutta tulee kuitenkin. Se mitä Jumala tekee, koskettaa sinua ja myös muita ihmisiä - ehkä hyvinkin monia muita. Meidän tehtävämme on siksi kysellä, mitä Herra on nyt tekemässä.

Vaikka monissa ahdistuksissa meiltä sulkeutuu joukko sellaisia mahdollisuuksia elämästämme, jotka meillä ennen oli, Herra avaa jokaisen vaikeuden kautta joitakin uusia mahdollisuuksia. Herra haluaa, että pyrimme selvittämään nuo uudet mahdollisuudet ja tarttumaan niihin. Paavali uskoi, että kun vaikeudet lisääntyvät niin myös mahdollisuudet kasvavat. Älä siksi pysähdy alkuun, vaan kulje kärsivällisesti Herran kanssa eteenpäin, niin Jumalan suunnitelma tulee näkyviin elämässäsi.

Osallistu Herran tavoitteisiin

Niin pian kuin alat nähdä, mihin Herra tähtää sinun vaikeuksissasi, sinun tulee tarttua tilaisuuksiin. Herra sitoo sinut uusiin mahdollisuuksiin, vaikka menneet eivät enää palaakaan. Sinun on suostuttava siihen, että Herra muuttaa sinun elämäsi tilanteen. Ole siksi joustava. Suostuminen menetyksen keskellä muutokseen vie meidät uusien Jumalan avaamien mahdollisuuksien keskelle. Mutta Herra odottaa, että sinä vastaat haasteeseen, jonka Hän sinulle antaa.

Asenteesi muuttuvat

Kun lähdet osallistumaan Herran mielen mukaisella tavalla tähän prosessiin, saat huomata, että omat asenteesi muuttuvat. Saat uuden rohkeuden, ilon ja voit suhtautua odotuksin tulevaan. Näin jaksat kestää sen kivun, jonka keskellä edelleen joudut

olemaan ja saat myös todellisia voittoja. Mutta jos torjut Herran kutsun työoveruuteensa, joudut helposti katkeruuden, itsesäälin ja masennuksen valtaan. Kun lähdet yhteistyöhön Jumalan kanssa, Kristuksen nimi tulee ylistetyksi. Muutkin näkevät Herran työn sinussa. Voit rohkaista toisia uskovia ja evankeliumi menee eteenpäin.

Omista synneistä johtuvat ongelmat

Jos ongelmiasi johtuvat omasta synnistäsi, edellä lausutut periaatteet pätevät niihinkin sillä lisäyksellä, että sinun tulee tehdä parannus synneistäsi. Tunnusta syntisi Herralle ja niille ihmisille, joita vastaan olet rikkonut. Pyydä anteeksiantamusta Jeesuksen veressä. Korjaa ja korvaa se, mikä on korvattavissa. Käänny synnistä Raamatun mukaiseen toimintaan.

1. Näe Jumala ongelmiasi.
2. Näe, että Jumala pyrkii johonkin.
3. Usko, että Hän pyrkii hyvään.
4. Selvitä itsellesi missä ja miten Jumala toimii.
5. Ota osaa Hänen työhönsä.
6. Saat odottaa hyviä tuloksia.

Ito laivassa

Vuonna 1995 90 vuotiaana kirkkauteen päässyt japanilainen pastori Eiichi Ito kertoo eräästä elämänsä tilanteesta, jossa Herra vapautti hänet pelosta ja vei syvemmälle tuntemiseensa:

"Elettiin sodanjälkeistä aikaa. Kierrin normaalin seurakuntatyöni lisäksi julistamassa Sanaa eri puolilla Japania. Eräänä sunnuntai-iltana nousin pieneen laivaan Wakayaman satamasta palatakseni Shikokun saarelle. Noihin aikoihin säätiedotukset eivät olleet yhtä luotettavia kuin nykyään ja niinpä laivan yllätti taifuuni kesken matkan. Pieni laiva hyppelehti ja pomppi kuin kaarnapursi valtavilla aalloilla. Miehistö komensi matkustajat pukemaan pelastusliivit ylleen, sillä tilanne oli epätoivoinen.

"Seisoin laivan eräessä portaikossa pidellen kaikin voimin kiinni kaiteesta pysyäkseen edes jotenkin paikallani. Kävin rukoustaistelua sydämässäni. Oman taivaaseen pääsemiseni suhteen ei minulla ollut huolta, sillä tiesin, että pelastuisin Jeesuksen uhrityön tähden perille kirkkauteen, vaikka laiva hukkuisikin:

'Mutta Herra, miten vaimoni parivuotias pikku poikamme ja vanha äitini, jotka olet antanut minun huollettavakseni, selviävät näinä ankeina aikoina ilman minua.' Hiljaa Herran Pyhä Henki palautti mieleeni, miten Herra oli huolehtinut meistä sodan aikana Kiinan lähetystyössä ja sieltä takaisin tuhoutuneeseen Japaniin. Herra muistutti minulle:

'Kykenen kyllä huolehtimaan vaimostasi, pojastasi ja äidistäsi, vaikka matkasi päättyisikin nyt.'

Sydämeni täytti sanoin kuvaamaton rauha ja huulilleni nousivat erään tutun virren sävelet, jotka puhuvat Herran täydellisestä huolenpidosta kaikissa elämän tilanteissa.

"Samassa kuulin kajuutan puolelta hysteeristen matkustajatoveriäni avunhuutoja ja lähdin heitä auttamaan. Kaikkien suureksi hämmästyksesi laiva selvisi kuin selvisikin uppoamatta Komatsushiman satamaan asti."

Laivasta nousi mies, jonka Herra oli varta vasten vienyt äärimmäisen pelottavaan tilanteeseen voidakseen vapauttaa hänet turhista peloista. Myrskyillä on tärkeä tehtävä elämässämme.

Entä sinä?

Oletko sinä nyt myrskyssä tai kriisissä elämässäsi? Vai onko sinulla menossa tasainen ja seesteinen vaihe menossa? Molemmat saat ottaa Herran kädestä? Molemmissa Hän kutsuu suuntaamaan mielemme Hänen sanansa lupauksiin ja niihin mahdollisuuksiin, jotka hän on kätkenyt elämäntilanteeseemme. Jos olet Herran oma, ei ole hetkeäkään, jona Hän ei olisi vierelläsi. Jos taas et vielä tunne Jeesusta Vapahtajanasi, kohtaamasi kriisit ovat sinulle kutsu tulla Hänen luokseen. Jumala on vetämässä sinua puoleensa eikä Hän heitä pois ainoatakaan, joka tulee Hänen luokseen rukoillen ja pyytäen anteeksi syntejään Jeesuksen Golgatan uhrikuoleman tähden.